

Når vejen bliver målet

– til Inge på 70-årsdagen

Af Birna Marianne Kleivan

»Pooq, Postkort, Personnavne, Poul Grønlænder, Plastikposer« står der bl.a. at læse under P, når man studerer angivelserne på nogle af Inges mange arkivkasser. At titlerne spænder bredt, kan næppe overraske med tanke på hendes alsidige forskningsindsats, som omfatter såvel sproglige, folkloristiske, etnografiske og arkæologiske aspekter indenfor eskimologien.

Så længe jeg kan huske tilbage, har min mor været dybt engageret i sit fag. Derimod kunne det i de første mange år knibe med roen til at fordybe sig. Ikke alene fødte Inge fra 1957-63 tre livlige døtre, parallelt med at familien flyttede adskillige gange. Hendes mand, den norske antropolog Helge Kleivan, krævede også sin del af opmærksomheden. Meget positivt kan siges om min far, men huslig var han ikke som mange andre mænd af sin generation. Til gengæld delte mine forældre så meget andet. Deriblandt kærligheden til Grønland, ligesom de begge talte om privilegiet ved at have et arbejde, der tillige var deres største passion.

Inges interesse for det grønlandske

var allerede kendt af familie og venner i 1944, hvor en klassekammerat forærede hende et eksemplar af Jette Bangs »Grønlænderbørn«. Bogen tegner et exotisk og betagende billede af det oprindelige Grønland. Siden skulle opfattelsen af Grønland blive langt mere nuanceret, men for mange danskere var Jette Bangs smukke fotografier og film af det smilende folk højt mod nord den første introduktion til grønlandsk kultur.

Alligevel skortede det ikke på advarende røster, da Inge efter at have læst historie et års tid valgte at lade sig indskrive på eskimologi-studiet ved Københavns Universitet. At faget blev anset som ganske brødløst, lod hverken Inge eller hendes iøvrigt særdeles fornuftige forældre sig afskrække af.

»Så længe du virkelig brænder for det, skal der nok vise sig en vej«, lød morfar Ernsts ord. Selv ville han gerne have studeret, men efter tidligt at have mistet sin far blev det til en stilling ved Statsbanerne. Ligesom Inge var min morfar et meget privat menneske, der nød de ensomme stunder i selskab med sine

En fotomontage af ægteparret Kleivan bragt i Dagbladet, Oslo d. 24. april 1965.

bøger og den vidtfavnende udklipssamling, familien har glæde af den dag idag.

Inge har tilsvarende lydhørt støttet sine døtre og det i mere end én forstand. Hun er ikke blot en kærlig og meget inspirerende mor, men også en tålmodig og særdeles hengiven mormor for sine efterhånden fem børnebørn. Inges særegne menneskekundskab og

ditto livsglæde vedbliver at fascinere. Det samme gør den dragende uudgrundelighed i hendes væsen.

»Enhver alder har sin særlige charme«, udtalte min mor engang. Måtte hun vedblive at opleve det sådan.

Hjertelig tillykke med fødselsdagen, Inge!